

Arrest

nr. 246 913 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2020 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DE BUISSERET en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit, verklaart afkomstig te zijn van Adhamiyah, Bagdad, Centraal-Irak. U bent een soennitisch moslim van Arabische origine.

Samen met uw broer M.A.S.S. (...) (CG X en OV X) was u eigenaar en uitbater van een café/casino in de wijk waar jullie woonden. Op 6 augustus 2007 vielen gemaskerde mannen in zwarte tenue jullie zaak binnen. Samen met uw broer werd u met geweld meegenomen en naar een onbekende plaats gebracht waar jullie allebei, weliswaar van elkaar gescheiden, werden mishandeld. Op 20 januari 2008 werden jullie, samen met andere gevangenen, bevrijd door Amerikaanse troepen. Jullie werden overgebracht

naar één van hun kazernes. Twee dagen nadien werden jullie door een Iraakse rechtbank officieel in vrijheid gesteld. Amerikaanse militairen brachten jullie terug naar Adhamiyah van waar jullie naar huis konden terugkeren. Hierna vernamen jullie dat jullie allebei waren opgepakt door de Badr-militie en gedurende al die tijd waren opgesloten in een geheime gevangenis van de Hoge Islamitische Raad in Jaderiyah, Bagdad. U en A. (...) zouden ook zijn opgepakt omwille van de activiteiten van jullie andere broer, die als bewaker werkte bij de moskee van Imam Abu Hanifa en ook de verantwoordelijke was over een groep bewakers van eigendommen behorende tot de 'Waqf Sunni' in Adhamiyah.

Na jullie vrijlating ging u terug aan de slag in de zaak. Echter op 5 juni 2010, toen u op restaurant zat met uw broer A. (...), werd hij opgebeld door zijn echtgenote. Ze meldde dat dezelfde troepen haar woonst waren binnengevallen en naar u en haar echtgenoot op zoek waren. Uw broer gaf haar de opdracht onmiddellijk geld te brengen waarmee jullie het land konden ontvluchten. Jullie namen een taxi naar Nahda en van daaruit naar de Noord-Iraakse stad Erbil. De volgende dag vernamen jullie dat de Badr-troepen waren teruggekeerd naar jullie woonst en dat jullie andere broer, A.M.M.S.(...) (CG 10/17528 en OV 6.671.382), werd meegenomen.

Op 23 juni 2010 verliet u samen met uw broer A. (...) Irak. Via Turkije kwamen jullie op 3 juli 2010 in België aan. Op 5 juli 2010 dienden jullie beiden een verzoek om internationale bescherming in.

Jullie vernamen hier dat M. (...) op 25 juli 2010 was kunnen ontsnappen aan zijn ontvoerders. Ook hij ontvluchtte quasi onmiddellijk zijn thuisland. Hij kwam op 17 augustus 2010 in België aan en verzocht diezelfde dag om internationale bescherming.

Op 12 mei 2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) erkend in de hoedanigheid van vluchteling. U werd in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 30 mei 2021.

Op 29 november 2011 verzocht jullie moeder, S.H.A.-S.N. (...) (CG 11/25795Z en OV 6.921.229), om internationale bescherming in België waarop het CGVS besloot haar de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren. Zij diende op 13 november 2014 een tweede asielerzoek in, waarna haar in januari 2015 door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet werd toegekend.

Op 12 april 2019 werd het CGVS door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in kennis gesteld van het feit dat u op 19 maart 2019 door de luchtvaartpolitie van Gosselies aan de grens werd gecontroleerd en, komende van Istanbul (Turkije), in het bezit was van een nationaal Iraaks paspoort. Dit Iraaks paspoort werd afgeleverd door de Iraakse autoriteiten te Bagdad op 15 februari 2018. De Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht hierbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Uit de inreis- en uitreisstempels in dit paspoort blijkt evenzeer dat u Bagdad op 17 februari 2018 opnieuw verliet.

In het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u op 26 juni 2019 door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 15 juli 2019. U meldde zich niet voor dat persoonlijk onderhoud. Het CGVS nam daarop een beslissing van intrekking van de vluchtelingenstatus, dd. 1 augustus 2019. U tekende hiertegen op 9 oktober 2019 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarna de genomen beslissing op 12 november 2019 door het CGVS werd ingetrokken.

U werd een tweede maal voor een onderhoud uitgenodigd op 20 januari 2020, dit om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u na uw erkenning als vluchteling naar Irak bent teruggekeerd, zo zou u in januari 2018 naar Bagdad zijn gereisd om uw vader, die tengevolge een hartaanval in een coma was beland, te bezoeken en van hem afscheid te nemen. U ging ervan uit dat hij stervende was en wou hem nog een keer zien. Uw ouders zijn al geruime tijd gescheiden, uw moeder vertoeft hier in België maar uw vader had u al vele jaren niet meer gezien. U zegt dat u op 16 januari 2018 in Bagdad bent aangekomen, en er op 16 februari 2018, één dag na het ontslag van uw vader uit het ziekenhuis, weer bent vertrokken. Op 17 februari 2018 bent u terug in België aangekomen. Tijdens uw verblijf in Irak zou u er een Iraaks paspoort hebben aangevraagd en verkregen. U gebruikte dit paspoort om terug te reizen naar Europa.

U bent hierna niet meer teruggekeerd naar Irak. Toen u gecontroleerd werd op de luchthaven van Gosselies dd. 19 maart 2019, was u via Turkije op de terugkeer vanuit Amman, Jordanië. Aldaar had u uw echtgenote ontmoet, en dit om samen documenten in orde te brengen voor een aanvraag gezinshereniging hier in België.

Uw vader zou uiteindelijk in september 2019 in Irak zijn overleden.

U legt ter staving van uw verklaringen enkele foto's neer van het ziekbed van uw vader, alsook een overlijdensakte van uw vader (met vertaling) en twee attesten van het ziekenhuis in Bagdad waar uw vader in behandeling was (met vertaling).

B. Motivering

U kreeg op 12 mei 2011 het statuut van vluchteling toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Op basis van informatie verkregen van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan een kopie terug te vinden is in het administratieve dossier van het CGVS, blijkt dat u op 19 maart 2019 door de luchtvaartpolitie van Gosselies, komende van de vlucht uit Istanbul, Turkije, aan de grens werd gecontroleerd in het bezit van een geldig Iraaks paspoort, afgeleverd door de Iraakse autoriteiten te Bagdad op 15 februari 2018, met andere woorden na toekenning van de vluchtelingenstatus. Uit de inreis- en uitreisstempels in dit paspoort blijkt dat u Bagdad op 17 februari 2018 opnieuw verliet.

U stelt dat de omstandigheden u noopten om, ondanks uw vluchtelingenstatus, naar Bagdad terug te reizen. U was immers hier in België opgebeld door het academisch ziekenhuis in Bagdad met de melding dat uw vader, tengevolge een hartaanval, half verlamd in een coma was terechtgekomen en mogelijks zou komen te overlijden. U heeft toen een emotionele beslissing genomen en besloot terug te keren naar Bagdad om uw vader, die u al zo lang niet meer had gezien, nog een keer te ontmoeten en te verzorgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 20 januari 2020, p. 3). Een maand lang zou u aan zijn ziekbed hebben gewaakt. Elke dag ging u over en weer naar het ziekenhuis; u verbleef in de tussentijd bij uw oom O. (...), de broer van uw moeder, in de Ameriyya-wijk (CGVS, pp. 3-4).

Uit uw eigen verklaringen blijkt aldus dat u effectief in januari 2018 op eigen initiatief naar Bagdad bent teruggekeerd. Echter, het CGVS hecht geen enkel geloof aan het reismotief dat u naar voren heeft gebracht.

Gelet op het feit dat u een persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van uw land te kennen gaf is het frappant dat u, naar eigen zeggen, op basis van één enkel ziekenhuistelefoontje naar uw land van herkomst bent teruggekeerd. Het is in deze context opvallend dat u vooreerst al niet kon toelichten wie u precies vanuit het academisch ziekenhuis, waar uw vader zou zijn opgenomen, heeft opgebeld. U houdt het kortweg op 'iemand van de administratie'. Desondanks de volgens u alarmerende toon van het telefoontje heeft u op dat moment geen moeite gedaan om na te gaan wie die persoon die u opbelde precies was en wat diens naam/identiteit was, al was het maar om meer zekerheid te hebben over wie u precies dergelijk nieuws bracht en met wie u eventueel in het ziekenhuis zou kunnen communiceren mocht de situatie van uw vader nog verergeren (CGVS, p. 3). Eveneens is het weinig plausibel dat u, als enige van drie broers/zonen, de situatie dusdanig ernstig vond dat u oordeelde terstond naar Irak te moeten terugkeren, maar dat uw twee andere broers dit niet deden. U gevraagd waarom de andere broers dan niet met u meereisden, gelet op het feit dat jullie vreesden dat uw vader niet lang meer te leven had, komt u niet verder dan te stellen dat zij ook veel van hem hielden maar niet zoveel als u. Deze uitleg komt, in het licht van het toen nakende overlijden van jullie vader, weinig overtuigend over (CGVS, p. 6). Daarenboven is het ook vreemd dat u enerzijds aangeeft dat u niet wou dat uw vader zou sterven zonder dat u hem nog een keer zou hebben gezien, terwijl uw vader anderzijds, volgens uw zeggen, al op 15 februari 2018 uit het ziekenhuis zou zijn ontslagen en pas anderhalf jaar later zou zijn overleden (CGVS, pp. 6-7).

In dezelfde context verbaast het CGVS er zich over dat u voor uw reis naar Bagdad gebruik maakte van maar liefst twee reisdocumenten. U stelt dat u op 13 januari 2018 naar Bagdad vertrok, via de luchthaven van Keulen en in het bezit van uw internationaal reisdocument voor vluchtelingen dat u in België werd uitgevaardigd. De vraag dringt zich dan ook op waarom u het dan nodige achtte om ter plekke, in Bagdad, nog een Iraaks paspoort aan te vragen en zich opnieuw tot uw eigen autoriteiten te wenden en zich onder hun bescherming te plaatsen. Dat u zich uit eigen beweging tot de Iraakse autoriteiten wendde, terwijl u eerder een vrees te kennen gaf ten aanzien van de sjitische Badr-militie van dewelke u stelde dat deze tot in de overheid(sdiensten) is geïnfilteerd, valt moeilijk met elkaar te rijmen. Bovendien bekwaam u dat paspoort effectief via de Iraakse autoriteiten in Bagdad op 15 februari 2018, volgens u de dag voor uw vertrek uit Bagdad. Het is dan ook opvallend dat u bij vertrek uit Bagdad niet langer gebruik maakte van uw reisdocument voor vluchtelingen, waarmee u het land was binnengereisd, maar wel gebruik maakte van uw gloednieuw Iraaks paspoort (CGVS, p. 5). U gevraagd waarom u dusdanig te werk bent gegaan, komt u niet verder dan te stellen dat u zonder Iraaks paspoort niet zou worden toegelaten tot andere Arabische landen. Aangezien u echter zinnens was terug te keren naar Europa, houdt deze uitleg dan ook geen steek. U hierop gewezen, zegt u plots dat u er niet aan had gedacht om uw vluchtelingenpaspoort te gebruiken. Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan worden aanvaard gezien u datzelfde reisdocument wél had gebruikt om Irak binnen te reizen (CGVS, p.5). U nogmaals gevraagd waarom u voor uw reis van en naar Irak gebruik maakte van twee

verschillende paspoorten, stelt u plots dat u geen keuze had, dat ze op de luchthaven van Bagdad bij vertrek enkel een Iraaks paspoort willen afstempelen en dat u dus geen keuze had (CGVS, p. 6). U om meer uitleg gevraagd stelt u eerst dat u moest bewijzen een Irakees te zijn om vervolgens aan te geven dat u beide reisdocumenten voorlegde aan de grensautoriteiten en zij uw Iraaks paspoort afstempelden (CGVS, p. 6). Uw verklaringen ter zake wijzigen zich telkens naarmate de vraagstelling en houden op zich weinig steek. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u niet de waarheid vertelt over de gebruikte reisdocumenten en dat u, door gebruik te maken van een nieuw Iraaks paspoort, trachtte uw reis naar Irak te verhullen.

U gebruikte uw Iraakse paspoort bovendien nog een tweede keer, deze keer om via Turkije naar Amman (Jordanië) te reizen in februari-maart 2019. U stelde dat u inmiddels was gehuwd met uw geliefde, die u al van jongsaf aan kende, en dat jullie via de Belgische ambassade in Jordanië moesten passeren om de documenten voor een gezinshereniging in orde te krijgen (CGVS, p. 6). Uiteindelijk zou die aanvraag voor gezinshereniging in België met uw echtgenote niet zijn aanvaard. Blijkt echter dat, toen u werd gevraagd waar en wanneer dat huwelijk dan precies had plaatsgevonden, u op 4 februari 2018 in Bagdad in het huwelijk bent getreden (CGVS, p. 6). Nochtans verklaarde u daarvoor dat u enkel omwille van de dramatische gezondheidstoestand van uw vader naar Irak bent teruggekeerd en dat u daarbij elke dag aan zijn ziekbed bent gebleven. Blijkt echter dat u toch ook de tijd en de gelegenheid te baat nam om er te huwen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u eerder omwille van een huwelijk naar Irak bent teruggekeerd dan omwille van de situatie van uw vader.

Dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw motief om naar Bagdad terug te keren blijkt tenslotte uit het volgende. Zo blijkt uit uw verklaringen en herhaalt u ook meermaals dat u in januari 2018 halsoverkop naar Bagdad bent teruggekeerd nadat u werd gealarmeerd aangaande de zeer slechte gezondheidstoestand van uw vader, die in een coma was beland. Geheel strijdig hiermee blijkt uit de verklaringen van uw moeder, in het kader van het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van haar tweede asiolverzoek dd. 20 januari 2015, dat haar exman én vader van haar zonen (nl. uw vader) het jaar ervoor, dus in 2014, was overleden (zie notities persoonlijk onderhoud CG 11/25795Z, dd. 20 januari 2015, vragen 11 en 56). Het is aldus overduidelijk dat u heeft gelogen over uw motieven om in 2018 een tijdlang terug te keren naar het land dat u eerder was ontvlucht. Dat uw vader in januari 2018 dan nog in het ziekenhuis is beland is volstrekt onmogelijk. Er is ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw moeder in 2015 omtrent het overlijden van haar ex-man - zij noch uw vader zijn nadien hertrouwd - hierover onware verklaringen zou hebben afgelegd (CG 11/25795Z, vragen 13-14). Met andere woorden het CGVS hecht niet het minste geloof aan de urgentie en aan uw beweerde motief voor een terugkeer Naar Irak in 2018.

In dezelfde context is het ook veelzeggend dat u er actueel niet in slaagt om het Iraaks paspoort dat u in februari 2018 in Bagdad heeft verkregen, en waarmee u zegt toen het land opnieuw te hebben verlaten, neer te leggen. U zegt dat u dit onlangs, in oktober 2019, bent kwijtgeraakt. Bij het opruimen van uw zaak in België zou u het zijn verloren en zou u dit zijn gaan melden bij het naburige politiekantoor. U gevraagd om een bewijs neer te leggen van deze aangifte van verlies, blijkt evenzeer dat u niet over een dergelijke aangifte (of kopie ervan) beschikt. Volgens u wou de politie uw aangifte van verlies niet noteren, omdat u niet kon zeggen wat het exacte nummer van uw paspoort was. U er op gewezen dat deze onprofessionele reactie van de politie moeilijk kan worden geloofd, blijft u voet bij stuk houden dat de politie geen interesse had in uw aangifte (CGVS, p. 8). Het CGVS kan niet het minste geloof hechten aan deze uitleg en uit hierbij het ernstige vermoeden dat u uw origineel paspoort tracht achter te houden omdat dit mogelijks informatie bevat over uw reisgedrag de voorbije jaren, waardoor dit opnieuw belastend zou kunnen zijn voor het behoud van uw vluchtelingenstatus. Het CGVS is wel in het bezit van een kopie van uw Iraaks paspoort, maar dit betreft geen origineel en geeft slecht enkele gekopieerde pagina's weer, niet het ganse document.

Aldus dient te worden besloten dat u in januari 2018, en dus na de toekenning van de vluchtelingenstatus, op eigen initiatief terugkeerde naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in Irak om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Door gebruik te maken van een nieuw bekomen Iraaks paspoort stelde u zich opnieuw onder de bescherming van de Iraakse autoriteiten. Dit klemmt volledig met de door u bekomen hoedanigheid van vluchteling.

U haalt momenteel aan dat u niet naar Irak kan terugkeren en dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u er nog steeds gevaar loopt en er nog steeds de 'maffia' is die u zoekt. U vreest te worden vermoord (CGVS, p. 7). Vooreerst is het vreemd dat u actueel gewag maakt van een vrees ten aanzien van de 'maffia' en niet met naam en toenaam spreekt over de Badr-organisatie die u, volgens uw initiële verklaringen in 2011, én uw familie toen het leven onmogelijk maakte. Daarenboven merkt het CGVS dat u zelf op eigen initiatief bent teruggekeerd naar Irak, en dan nog naar Bagdad, waar deze problemen zich zouden hebben voorgedaan. U reisde het land in en uit langs legale weg. U verbleef er een maand (van medio januari tot medio februari 2018) en nam volop deel aan het openbare leven. U

verbleef er bij uw oom en ging er, naar eigen zeggen, elke dag vanuit de Ameriyya-wijk naar het ziekenhuis in Bab Mu'ab - een tiental km verderop - en weer terug. Begin februari 2019 trad u er in het huwelijk en rond dezelfde periode wendde u er zich - desondanks het gegeven dat u in het bezit was van een residocument voor vluchtelingen - tot uw overheid voor het bekomen van een paspoort (CGVS, p.4). Er kan aldus geenszins worden gesteld dat u er niet deelnam aan het openbare leven. Uw uitleg dat u aan de rand van de stad woonde, dat u enkel naar het ziekenhuis ging en zich eigenlijk niet op uw gemak voelde, kan dan ook niet worden gevolgd gelet op het parcours dat u er aflegde en de ongeloofwaardigheid van de door u voorgehouden gezondheidstoestand van uw vader.

Het CGVS concludeert aldus dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarom én waarin u in Irak hebt verbleven en u legde ongeloofwaardige verklaringen af aangaande uw reismotief. U maakte geenszins aannemelijk er actueel nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging.

Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van art. 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De foto's van het ziekbed van uw vader betreffen slechts momentopnames van een persoon van wie niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het uw vader betreft. Bovendien kunnen deze foto's om het even waar en wanneer zijn genomen, en tonen deze geenszins aan dat uw vader in 2018 werd gehospitaliseerd. Wat de beide ziekenhuisattesten betreft en de overlijdensakte kan ook enkel worden vastgesteld dat deze, in het licht van de eerdere verklaringen van uw moeder aangaande de tijdssituering van het overlijden van uw vader, niet als authentiek kunnen worden aangenomen. Het is ook algemeen geweten dat Iraakse documenten zeer gemakkelijk via corruptie en/of tegen betaling kunnen worden bekomen, zowel in Irak als daarbuiten. Hun bewijswaarde is aldus überhaupt zeer gering en in de context van bovenstaande vastellingen zelfs helemaal nihil (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk,

doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van:

“- artikels 48/3, 48/5, 55/3/1, 57/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens
- Artikelen 8 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)".

"Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet strikt moet worden geïnterpreteerd en slechts kan worden toegepast indien de fraude betrekking heeft op de constitutieve bestanddelen van de vrees: "Les termes de cette disposition sont de stricte interprétation, ce qui implique, entre autres, qu'elle ne peut trouver à s'appliquer que dans la mesure où il est démontré que la fraude a porté sur les éléments constitutifs de la crainte, c'est-à-dire qu'elle est d'une nature telle qu'il peut être établi que le demandeur n'aurait pas été reconnu réfugié s'il n'y avait eu recours." (CCE, n° 24142 dd. 3 maart 2009)".

Omtrent zijn terugkeer naar Irak, voert verzoeker aan:

"De verzoeker is teruggegaan naar Irak van 16 januari tot 17 februari 2018, vanwege het feit dat zijn vader ziek was. Dat is echter helemaal niet om redenen van vakantie of vrije wil. Zijn vader is zwaar ziek. Hij had een hartaanval gekregen. Hij kon niet meer voor zichzelf zorgen en had in Irak geen hulp. Het was dan ook noodzakelijk dat verzoeker even bijsprong. En ter plaatse heeft verzoeker er uiteraard voor gezorgd dat hij zich niet in het straatbeeld vertoonde.

Verzoeker is er enkel uit noodzaak teruggekeerd en heeft zich, net omwille van de vrees voor vervolging, bijzonder voorzichtig opgesteld.

De vader van de verzoeker leeft alleen in Irak, terwijl zijn kinderen in België verbleven. Wegens zijn ziekte was het onmogelijk voor de vader om naar België te komen. Sinds 2011 is hij ziek. Jaar na jaar verzwakt zijn gezondheidstoestand.

Sinds zijn aankomst in België, in juli 2010 heeft de verzoeker zijn vader nooit meer gezien, terwijl zijn gezondheidstoestand slecht was. Het was een pijnlijke situatie voor de verzoeker, die een goede band met zijn vader heeft. Hij had niet van plan om naar Irak te gaan, maar de ziekenhuisopname van zijn vader dreef hem daartoe.

Toen hij hoorde dat zijn vader op 10 januari 2018 in het ziekenhuis van Bagdad werd opgenomen, besloot de verzoeker hem te bezoeken. Hij was ongerust en vreesde voor het leven van zijn vader. Bovendien was er niemand in Bagdad om voor zijn vader te zorgen.

Hij kwam op 16 januari 2018 in Irak aan. Tijdens zijn verblijf in Irak is hij nooit buiten geweest en hij verbleef bij familieleden. Niemand wist dat hij in Bagdad was. Overdag bezocht de verzoeker zijn vader en ging hij niet naar buiten. De vader heeft het ziekenhuis op 15 februari 2018 verlaten. Daarom heeft de verzoeker Bagdad twee dagen daarna verlaten.

De verzoeker bezit een medisch verslag uit van het ziekenhuis in Bagdad (stuk 3), waaruit blijkt dat zijn vader in het ziekenhuis werd opgenomen op afdeling hart-borstziekten. Uit onderzoeken, radiologie en echografie bleek dat de vader van de verzoeker leed aan ernstige angina pectoris, naast een hoge bloeddruk en verstopping van de coronaire circulatie. Hij leegt ook foto's van zijn vader (stuk 4) en een overlijdensakte.

De twee broers van de verzoekers die in België wonen, hebben bevestigd dat hun vader ziek was en bevestigen de omstandigheden waarin de verzoeker naar Irak is vertrokken (stuk 5). Door zijn gezondheidsproblemen is de vader van de verzoeker in september 2019 overleden.

In het licht van het bovenstaande is het in ieder geval meer dan duidelijk dat de verzoeker is teruggekeerd naar Irak vanwege de ziekte van zijn vader voor slechts een maand. In Bagdad is hij niet buiten geweest, zodat de Badr-groep niet op de hoogte was van zijn aanwezigheid. De vrees van de verzoeker is actueel en er is geen reden voor het intrekken van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

Indien verzoeker naar Irak moet terugkeren, komt hij in een geïsoleerde situatie terecht. Immer, verzoeker verblijft reeds tien jaar in België en heeft geen band meer met Irak, behalve met zijn echtgenote die hij in het kader van gezinshereniging naar België wenst te laten overkomen.

Verzoeker heeft ondergedoken geleefd in Bagdad of is bij zijn vader geweest in het ziekenhuis.

Er bestaan geen aanwijzingen van een andere invullingen van zijn tijd in Irak. Nog minder zijn er aanwijzingen dat verzoeker geen vervolging vreest.

Het enige wat vaststaat is dat verzoeker een maand in Bagdad heeft verbleven, waarbij hij onderdoken heeft geleefd. Verder staat ook vast dat verzoeker bewijzen kan overhandigen over de hospitalisatie van zijn vader."

Inzake de verwijten inzake de wijze waarop hij werd ingelicht over de hospitalisatie van zijn vader en het tijdstip van het overlijden van zijn vader, geeft verzoeker aan:

"Sinds 2011, is de gezondheidstoestand van de vader van de verzoeker verslechterd. De verzoeker heeft Irak verlaten in 2010 en heeft zijn vader niet meer gezien sinds zijn vertrek. Daarom heeft hij besloten om zijn vader te bezoeken toen hij dit ziekenhuistelefoontje heeft gekregen. Toen hij hoorde dat zijn vader op 10 januari 2018 in het ziekenhuis van Bagdad werd opgenomen, besloot de verzoeker hem te bezoeken. Hij was ongerust en vreesde voor het leven van zijn vader. Bovendien was er niemand in Bagdad om voor zijn vader te zorgen.

Hij is vertrokken binnen een paar dagen. Zijn twee broers die in België verbleven kunnen geen dergelijke beslissingen nemen want ze hebben een gezin in België. Hij werd de enige die op dit moment kan vertrekken.

Eindelijk is de verzoeker terug te keren naar Irak in 2018 om zijn vader te bezoeken. Hij is niet teruggekeerd voor de begrafenis van zijn vader want hij was bewust van de risico voor zijn leven."

Betreffende de door hem gebruikte reisdocumenten, verklaart verzoeker:

"Wat het gebruik van twee verschillende reisdocumenten betreft, heeft de verzoeker verklaard tijdens zijn verhoor :

(...)

Daarom heeft de verzoeker zijn reisdocument voor vluchtelingen toen hij Irak heeft verlaten.

Tijdens zijn verblijf in Irak heeft de verzoeker een Iraaks paspoort verkregen. De verzoeker hoeft namelijk niet te vrezen voor de Irakese overheid, maar wel de Badr-troepen die zijn familie hebben bedreigd voordat hij in België aankwam. Dat is niet betwist door de tegenpartij, aangezien de drie broers een vluchtelingstatus hebben gekregen, omdat ze werden bedreigd door deze groep (stuk 14). Daarom kon verzoeker een paspoort verkrijgen."

Met betrekking tot zijn huwelijk, stelt verzoeker:

"Het CGVS vindt opmerkelijk dat hij de tijd en de gelegenheid nam om in Irak te huwen. Nochtans verklaarde hij daarvoor dat hij naar Irak teruggekeerd is omwille van de situatie van zijn vader.

De verzoeker kende zijn echtgenote al van jongstaf. De verzoeker en zijn echtgenote werden regelmatig in contact sinds 2010 en ze komt ook uit Bagdad. Ze waren verliefd. Toen hij is teruggekeerd naar Bagdad, heeft ook zijn echtgenote bezocht. Hij is getrouwd met haar volgens de traditie."

Aangaande de verklaringen van zijn moeder, doet verzoeker gelden:

"Zijn moeder, in het kader van het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van haar tweede asielverzoek heeft verklaard dat haar ex-man en vader van haar zoenen het jaar ervoor dus in 2014 was overleden.

De moeder van de verzoeker werd getrouwd met iemand voordat ze getrouwd is met de vader van de verzoeker. De verzoeker veronderstelt dat ze sprak over deze persoon. Zijn vader is dood in 2019. Het gaat om twee verschillende personen."

Over (het niet neerleggen van) zijn paspoort, betoogt verzoeker:

"Tijdens zijn verhoor, heeft de verzoeker duidelijk verklaard dat hij zijn paspoort in oktober 2019 heeft kwijtgeraakt. Bij het opruimen van zijn zaak, is hij het verloren. Hij is gaan melden bij het naburige politiekantoor. Hij kan geen bewijs neer te leggen van deze aangifte omwille van het feit dat de politie kan geen aangifte van verlies noteren omdat de verzoeker niet het exacte nummer van zijn paspoort kon zeggen.

Bovendien, stelt het CGVS dat de verzoeker informatie achter tracht te houden over zijn reisgedrag. Deze stelling is niet gesteund op objectieve elementen. En de verzoeker werd nooit gecontroleerd bij een andere luchthaven".

Voorts voert verzoeker aan:

"Wat bijzonder frappant is dat het CGVS de beslissing die er destijds heeft toe geleid om de vluchtelingenstatus toe te kennen aan de verzoeker niet in twijfel trekt, noch heeft geëvalueerd. Het CGVS stelt geenszins dat de redenen die destijds tot de erkenning hebben geleid niet meer relevant zijn. Hieruit moet worden afgeleid dat deze redenen nog steeds reden zijn om de vluchtelingenstatus te handhaven. Indien dit niet het geval is, had het CGVS de evaluatie minstens opnieuw moeten maken en moeten motiveren dat deze redenen niet langer recht geven op een vluchtelingenstatus - quod non - hetgeen niet is gebeurd. Het CGVS heeft hierdoor niet voldaan aan de onderzoeksplicht om de redenen tot asiel te herevalueren. Het CGVS toont in de beslissing niet aan waarom de verklaringen die verzoeker 8 jaar eerder deed en die hebben geleid tot een erkenning als vluchteling, nu het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. In de beslissing wordt dan ook op geen enkele manier verduidelijkt waarom verzoeker geacht wordt niet langer vluchteling te zijn.

Verzoeker werpt op dat uit Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn duidelijk volgt dat de bewijslast in geval van intrekking van de vluchtelingenstatus bij het Commissariaat-generaal ligt en dat het aldus aan de

verwerende partij toekomt om in casu aan te zien dat hij geen vervolging vreest in zijn land van herkomst. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal deze bewijslast niet heeft vervuld. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van dien aard dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op motieven steunt, waarvan de feiten zijn bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van:

- “- artikels 48/4, 48/5, 55/3/1, 57/6 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

“Verzoeker is het niet eens met de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad die is verricht door de verwerende partij. Volgens hem is geen rekening gehouden met individuele elementen. Hij benadrukt dat hij niet veilig en redelijk kan leven in Bagdad.”

Vervolgens doet verzoeker gelden:

“Voor de analyse van de veiligheidssituatie, verwijst tegenpartij naar het verslag EASO Country of Origin Report Iraq : Security situation van maart 2019. Na maart 2019, hebben de spanningen in Irak namelijk in Bagdad toegenomen: de betogingen in oktober 2019, het aanslag op de Amerikaanse ambassade in december 2019 en de moord op Qassem Soleimani in januari 2020. Het verslag houdt geen rekening met deze laatste gebeurtenissen

Om de nood aan internationale bescherming na te gaan dient een ex nunc onderzoek uitgevoerd te worden, rekening houdend met de meest recente informatie over de situatie in het land van herkomst van betrokkene, overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980 en overeenkomstig de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (F. G. t. Zweden, Grote Kamer, 43611/11, 23.3.2016, §§114-115).

Bij gebrek aan recente internationale verslagen over de situatie in Irak verwijst verzoeker naar talrijke persartikels over de laatste gebeurtenissen in Bagdad.

Sinds 1.10.2019 zijn er in Bagdad gewelddadige betogingen uitgebroken met meer dan 400 doden als gevolg:

(...)

Op 29.11.2019 meldde de Iraakse premier zijn ontslag aan:

(...)

Op 31.12.2019 en 1.1.2020 hebben leden van al-Hashd al-Shaabi de Amerikaanse ambassade in Bagdad, gelegen in de Groene Zone, aangevallen:

(...)

In reactie op deze aanval hebben de Verenigde Staten op 3.1.2020 generaal Soleimani per drone vermoord⁴. Abu Mehdi al-Mouhandis, nummer twee in Hashd al-Shaabi, is ook omgekomen bij het bombardement.

De Iraakse premier voorspelt "een verwoestende oorlog":

(...)

Op 12.03.2020, werden 3 soldaten gedood door een raketvuur:

(...)

De spanningen tussen Irak, Iran en de Verenigde Staten nemen sinds januari toe. In deze context is er een risico voor elke burger in Bagdad dat deze spanningen leiden tot een gevaarlijke escalatie die een oorlog veroorzaakt.

De analyse gemaakt door tegenpartij strookt niet met de meest recente informatie over de veiligheidssituatie in Irak. De laatste gebeurtenissen werden niet in aanmerking genomen.”

Verzoeker wijst verder op de ‘sliding scale’ zoals aangegeven in het arrest *Elgafagi* van het HvJ. Hij benadrukt dat er ook naar zijn individuele elementen moet worden gekeken. “Het wordt niet betwist dat de verzoeker een soennitische moslim is en dat hij afkomstig is uit Adhamiyah. In deze wijk wonen voornamelijk soennieten. Er is geen twijfel dat de verzoeker als een soenniet wordt beschouwd.

De bestreden beslissing bevat geen motivatie van het feit dat de verzoeker soennitisch is. Enkel de algemene situatie in Bagdad is in de beslissing besproken. Nochtans erkent tegenpartij: “Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiietische milities dan sjiieten.”

Verzoeker loopt het risico om mishandeld te worden vanwege het feit dat hij soenniet is, zoals is vastgesteld in een aantal rapporten:

1. In een rapport van Osar, Irak: persecutions des tribus sunnites - Al-Sadoun van 26 juni 2019 (stuk 8) wordt de toename van het geweld ten aanzien van soennieten vastgesteld:

(...)

2. In het EASO-rapport van maart 2019 "EASO Country of Origin Information Report - Iraq: Security situation" (stuk 9) wordt vastgesteld dat:

(...)

3. In het EASO-rapport van maart 2019 "EASO Country of Origin Information Report - Iraq: Targeting of Individuals" (stuk 10) wordt vastgesteld dat:

(...)

4. In haar meest recente Richtlijnen over Irak "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van UNHCR van mei 2019, worden 12 risicoprofielen in Irak toegelicht. Dit rapport verklaart het volgende :

(...)

De UNHCR Richtlijnen van mei 2019 schrijven daar het volgende over (stuk 10):

(...)

5. In een recent arrest van 29.3.2018 benadrukte uw Raad dat

(...)

Verzoeker wijst in dit kader op de door het CGVS onbetwiste feit dat de verzoeker een soenniet is. Zoals blijkt uit de richtlijnen van de UNHCR komen soennieten die leefden of leven in gebieden in handen van de Islamitische staat in aanmerking voor internationale bescherming.

Het wordt niet betwist door het CGVS dat de Islamitische staat in Bagdad aanwezig was en nog steeds aanwezig is, hoewel IS minder macht heeft inmiddels.

Deze achtergrond maakt de verzoeker kwetsbaarder dan de rest van de inwoners in Bagdad.

Bovendien heeft hij de vluchtelingenstatus verkregen onder andere want hij werd bedreigd door de Badr-troepen, een sjiiitische organisatie. Dat betekent dat de verzoeker is geïsoleerd, wat heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus in 2012.

Het CGVS betwist deze feiten niet. Er is echter geen enkel onderzoek gedaan naar het risico dat deze feiten met zich meebrengen voor de verzoeker.

In de COI-Focus van 30.3.2018 wordt bovendien vastgesteld dat de sjiiitische milities in Bagdad voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het gerichte geweld in Bagdad en dat dit over het algemeen ongestraft blijft (p. 17-18 - stuk 11):

(...)

Het is voor hem dus onmogelijk om de bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten, in de zin van artikel 48/5, §2 van de wet van 15.12.1980

In de bestreden beslissing is geen concrete risico analyse uitgevoerd van het risico op ernstige schade van de verzoeker, omdat er geen rekening is gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Er is enkel gemotiveerd aan de hand van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, waarbij werd gesproken van "willekeurig geweld".

Het onderzoek naar de noodzaak tot subsidiaire bescherming door het CGVS was bijgevolg niet afdoende.

Zou uw Raad oordelen dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet van dien aard is dat de subsidiaire bescherming automatisch wordt toegekend aan alle asielzoekers afkomstig uit de stad, dan moet nog steeds vastgesteld worden dat verzoeker bewezen heeft dat hij specifiek het risico loopt om slachtoffer van geweld te worden vanwege zijn soennitische profiel. Dat profiel, samen met de algemene veiligheidssituatie, leidt tot een ernstig risico op schade voor de verzoeker, in het geval van terugkeer naar Irak.

Het statuut van de subsidiaire bescherming moet derhalve toegekend worden aan de verzoeker."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om te zeggen voor recht dat de vluchtelingenstatus niet wordt ingetrokken, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Overlijdensakte van zijn vader

3. Medisch verslag

4. Foto's van de vader van de verzoekers

5. Getuigenschrift van de broers van de verzoeker

6. /

7. Artikel dd 8.10.2019, Contestation en Irak : première réunion du parlement, après une semaine meurtrière

8. Rapport van Osar dd 26.06.2019, Irak: persecutions des tribus sunnites — Al-Sadoun van 26 juni 2019 (p. 8) + vrije vertaling van de geciteerde passage in het verzoekschrift
9. Rapport van maart 2019 "EASO Country of Origin Information Report - Iraq: Security situation " (p. 78)+ vrije vertaling van de geciteerde passage in het verzoekschrift
10. rapport van maart 2019 44EASO Country of Origin Information Report - Iraq: Targeting of Individuals" (p. 109-110) + vrije vertaling van de geciteerde passage in het verzoekschrift
11. COI-Focus van 30.3.2018 - Irak de veiligheidssituatie in Bagdad
12. Richtlijnen over Irak 44International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van UNHCR van mei 2019 (p. 56-60 en 65)+ vrije vertaling van de geciteerde passage in het verzoekschrift
13. Verhoor van de verzoeker in het kader van zijn asielerzoek".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

3.2. Verzoeker duidt evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 57/6 hij te dezen geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen al dan niet terecht heeft besloten dat er is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus in *"ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

In dit kader dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist, en uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt, dat verzoeker in januari 2018 vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, er een paspoort bekam van de Iraakse autoriteiten en, met gebruik van dit paspoort, Bagdad terug verliet medio februari 2018.

Verzoeker verklaarde en verklaart in dit kader dat hij besloot terug te keren naar en te verblijven in Bagdad om zijn vader bij te staan wanneer deze werd gehospitaliseerd.

Betreffende deze, door verzoeker aangehaalde verklaring voor zijn terugkeer naar Bagdad, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Dat er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw motief om naar Bagdad terug te keren blijkt tenslotte uit het volgende. Zo blijkt uit uw verklaringen en herhaalt u ook meermaals dat u in januari 2018 halsoverkop naar Bagdad ben teruggekeerd nadat u werd gealarmeerd aangaande de zeer slechte gezondheidstoestand van uw vader, die in een coma was beland. Geheel strijdig hiermee blijkt uit de verklaringen van uw moeder, in het kader van het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van haar tweede asiolverzoek dd. 20 januari 2015, dat haar exman én vader van haar zonen (nl. uw vader) het jaar ervoor, dus in 2014, was overleden (zie notities persoonlijk onderhoud CG 11/25795Z, dd. 20 januari 2015, vragen 11 en 56). Het is aldus overduidelijk dat u heeft gelogen over uw motieven om in 2018 een tijdlang terug te keren naar het land dat u eerder was ontvlucht. Dat uw vader in januari 2018 dan nog in het ziekenhuis is beland is volstrekt onmogelijk. Er is ook geen enkele reden om aan te nemen dat uw moeder in 2015 omtrent het overlijden van haar ex-man - zij noch uw vader zijn nadien hertrouwd - hierover onware verklaringen zou hebben afgelegd (CG 11/25795Z, vragen 13-14). Met andere woorden het CGVS hecht niet het minste geloof aan de urgentie en aan uw beweerde motief voor een terugkeer Naar Irak in 2018.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De voormelde verklaringen, afgelegd door zijn moeder, waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en hadden, gezien zij sprak over het overlijden van de vader van haar zonen, aangaf dat zij en haar man waren gescheiden en verklaarde dat zij nooit hertrouwde, weldegelijk duidelijk betrekking op de vader van verzoeker. Dat verzoeker laat uitschijnen dat zijn moeder het over een andere persoon en voormalig ex-echtgenoot zou hebben gehad, kan aldus bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat verzoekers moeder reeds in januari 2015 verklaarde dat verzoekers vader het jaar voordien, in 2014, was overleden, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de bewering van verzoeker als zou hij in 2018 zijn teruggekeerd naar Bagdad om zijn vader bij te staan in het kader van een hospitalisatie.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Gelet op het feit dat u een persoonlijke vrees voor vervolging ten aanzien van uw land te kennen gaf is het frappant dat u, naar eigen zeggen, op basis van één enkel ziekenhuistelefoontje naar uw land van herkomst bent teruggekeerd. Het is in deze context opvallend dat u vooreerst al niet kon toelichten wie u precies vanuit het academisch ziekenhuis, waar uw vader zou zijn opgenomen, heeft opgebeld. U houdt het kortweg op ‘iemand van de administratie’. Desondanks de volgens u alarmerende toon van het telefoontje heeft u op dat moment geen moeite gedaan om na te gaan wie die persoon die u opbelde precies was en wat diens naam/identiteit was, al was het maar om meer zekerheid te hebben over wie u precies dergelijk nieuws bracht en met wie u eventueel in het ziekenhuis zou kunnen communiceren mocht de situatie van uw vader nog verergeren (CGVS, p. 3). Eveneens is het weinig plausibel dat u, als enige van drie broers/zonen, de situatie dusdanig ernstig vond dat u oordeelde terstond naar Irak te moeten terugkeren, maar dat uw twee andere broers dit niet deden. U gevraagd waarom de andere broers dan niet met u meereisden, gelet op het feit dat jullie vreesden dat uw vader niet lang meer te leven had, komt u niet verder dan te stellen dat zij ook veel van hem hielden maar niet zoveel als u. Deze uitleg komt, in het licht van het toen nakende overlijden van jullie vader, weinig overtuigend over (CGVS, p. 6). Daarenboven is het ook vreemd dat u enerzijds aangeeft dat u niet wou dat uw vader zou sterven zonder dat u hem nog een keer zou hebben gezien, terwijl uw vader anderzijds, volgens uw zeggen, al op 15 februari 2018 uit het ziekenhuis zou zijn ontslagen en pas anderhalf jaar later zou zijn overleden (CGVS, pp. 6-7).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij *post factum* beweert dat zijn broers niet konden terugkeren omdat zij een gezin in België hebben, dient te worden opgemerkt dat hij deze reden niet gaf wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd inzake het voorgaande doch zich ertoe beperkte op niet-overtuigende wijze te plegen dat zijn broers niet zoveel van zijn vader hielden als hijzelf. Bovendien kan niet worden ingezien hoe het loutere gegeven dat verzoekers broers een gezin hebben in België eraan zou in de weg zou staan dat zij voor korte tijd zouden terugkeren naar Bagdad om afscheid te nemen van hun naar hun vrees stervende vader. Voor het overige vergenoegt verzoeker zich tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerder afgelegde verklaringen omtrent de reden voor zijn terugkeer naar Irak. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, aangaande en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“In dezelfde context verbaast het CGVS er zich over dat u voor uw reis naar Bagdad gebruik maakte van maar liefst twee reisdocumenten. U stelt dat u op 13 januari 2018 naar Bagdad vertrok, via de luchthaven van Keulen en in het bezit van uw internationaal reisdocument voor vluchtelingen dat u in

België werd uitgevaardigd. De vraag dringt zich dan ook op waarom u het dan nodige achtte om ter plekke, in Bagdad, nog een Iraaks paspoort aan te vragen en zich opnieuw tot uw eigen autoriteiten te wenden en zich onder hun bescherming te plaatsen. Dat u zich uit eigen beweging tot de Iraakse autoriteiten wendde, terwijl u eerder een vrees te kennen gaf ten aanzien van de sjiitische Badr-militie van dewelke u stelde dat deze tot in de overheid(sdiensten) is geïnfiltrerd, valt moeilijk met elkaar te rijmen. Bovendien bekwam u dat paspoort effectief via de Iraakse autoriteiten in Bagdad op 15 februari 2018, volgens u de dag voor uw vertrek uit Bagdad. Het is dan ook opvallend dat u bij vertrek uit Bagdad niet langer gebruik maakte van uw reisdocument voor vluchtelingen, waarmee u het land was binnengereisd, maar wel gebruik maakte van uw gloednieuw Iraaks paspoort (CGVS, p. 5). U gevraagd waarom u dusdanig te werk bent gegaan, komt u niet verder dan te stellen dat u zonder Iraaks paspoort niet zou worden toegelaten tot andere Arabische landen. Aangezien u echter zinnens was terug te keren naar Europa, houdt deze uitleg dan ook geen steek. U hierop gewezen, zegt u plots dat u er niet aan had gedacht om uw vluchtelingenpaspoort te gebruiken. Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan worden aanvaard gezien u datzelfde reisdocument wél had gebruikt om Irak binnen te reizen (CGVS, p.5). U nogmaals gevraagd waarom u voor uw reis van en naar Irak gebruik maakte van twee verschillende paspoorten, stelt u plots dat u geen keuze had, dat ze op de luchthaven van Bagdad bij vertrek enkel een Iraaks paspoort willen afstempelen en dat u dus geen keuze had (CGVS, p. 6). U om meer uitleg gevraagd stelt u eerst dat u moest bewijzen een Irakees te zijn om vervolgens aan te geven dat u beide reisdocumenten voorlegde aan de grensautoriteiten en zij uw Iraaks paspoort afstempelden (CGVS, p. 6). Uw verklaringen ter zake wijzigen zich telkens naarmate de vraagstelling en houden op zich weinig steek. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u niet de waarheid vertelt over de gebruikte reisdocumenten en dat u, door gebruik te maken van een nieuw Iraaks paspoort, trachtte uw reis naar Irak te verhullen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met zijn loutere herhaling van één van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. Waar verzoeker heden voorhoudt dat hij enkel de Badr-groepering en niet de Iraakse overheid moet vrezen, dient verder te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk kan worden gerijmd met zijn eerdere, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat hij de Badr-militie vreesde en dat deze tot in de overheid was geïnfiltrerd. Dit laatste vindt overigens bevestiging in de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat de sjiitische milities die deel uitmaken van de PMU, waaronder de Badr-militie, nauwe banden vertonen met de overheid en een machtige positie innemen in Bagdad.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"U gebruikte uw Iraakse paspoort bovendien nog een tweede keer, deze keer om via Turkije naar Amman (Jordanië) te reizen in februari-maart 2019. U stelde dat u inmiddels was gehuwd met uw geliefde, die u al van jongsaf aan kende, en dat jullie via de Belgische ambassade in Jordanië moesten passeren om de documenten voor een gezinshereniging in orde te krijgen (CGVS, p. 6). Uiteindelijk zou die aanvraag voor gezinshereniging in België met uw echtgenote niet zijn aanvaard. Blijkt echter dat, toen u werd gevraagd waar en wanneer dat huwelijk dan precies had plaatsgevonden, u op 4 februari 2018 in Bagdad in het huwelijk bent getreden (CGVS, p. 6). Nochtans verklaarde u daarvoor dat u enkel omwille van de dramatische gezondheidstoestand van uw vader naar Irak bent teruggekeerd en dat u daarbij elke dag aan zijn ziekbed bent gebleven. Blijkt echter dat u toch ook de tijd en de gelegenheid te baat nam om er te huwen. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u eerder omwille van een huwelijk naar Irak bent teruggekeerd dan omwille van de situatie van uw vader."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich ertoe eenvoudigweg te bevestigen dat hij naar Irak terugkeerde omwille van de situatie van zijn vader en dat hij er met zijn echtgenote huwde. Hiermee doet hij aan voormelde motivering in het geheel geen afbreuk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"In dezelfde context is het ook veelzeggend dat u er actueel niet in slaagt om het Iraaks paspoort dat u in februari 2018 in Bagdad heeft verkregen, en waarmee u zegt toen het land opnieuw te hebben verlaten, neer te leggen. U zegt dat u dit onlangs, in oktober 2019, bent kwijtgeraakt. Bij het opruimen van uw zaak in België zou u het zijn verloren en zou u dit zijn gaan melden bij het naburige politiekantoor. U gevraagd om een bewijs neer te leggen van deze aangifte van verlies, blijkt evenzeer dat u niet over een dergelijke aangifte (of kopie ervan) beschikt. Volgens u wou de politie uw aangifte van verlies niet noteren, omdat u niet kon zeggen wat het exacte nummer van uw paspoort was. U er op gewezen dat deze onprofessionele reactie van de politie moeilijk kan worden geloofd, blijft u voet bij stuk houden dat de politie geen interesse had in uw aangifte (CGVS, p. 8). Het CGVS kan niet het minste geloof hechten aan deze uitleg en uit hierbij het ernstige vermoeden dat u uw origineel paspoort

tracht achter te houden omdat dit mogelijks informatie bevat over uw reisgedrag de voorbije jaren, waardoor dit opnieuw belastend zou kunnen zijn voor het behoud van uw vluchtelingenstatus. Het CGVS is wel in het bezit van een kopie van uw Iraaks paspoort, maar dit betreft geen origineel en geeft slecht enkele gekopieerde pagina's weer, niet het ganse document."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal vergenoegt hij zich ertoe zijn eerder afgelegde verklaringen boudweg te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

"Aldus dient te worden besloten dat u in januari 2018, en dus na de toekenning van de vluchtelingenstatus, op eigen initiatief terugkeerde naar uw land van herkomst. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in Irak om welke reden dan ook. Uw terugkeer ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze. Door gebruik te maken van een nieuw bekomen Iraaks paspoort stelde u zich opnieuw onder de bescherming van de Iraakse autoriteiten. Dit klemmt volledig met de door u bekomen hoedanigheid van vluchteling."

Eveneens wordt in de bestreden beslissing, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, terecht gesteld als volgt:

"U haalt momenteel aan dat u niet naar Irak kan terugkeren en dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u er nog steeds gevaar loopt en er nog steeds de 'maffia' is die u zoekt. U vreest te worden vermoord (CGVS, p. 7). Vooreerst is het vreemd dat u actueel gewag maakt van een vrees ten aanzien van de 'maffia' en niet met naam en toenaam spreekt over de Badr-organisatie die u, volgens uw initiële verklaringen in 2011, én uw familie toen het leven onmogelijk maakte. Daarenboven merkt het CGVS dat u zelf op eigen initiatief bent teruggekeerd naar Irak, en dan nog naar Bagdad, waar deze problemen zich zouden hebben voorgedaan. U reisde het land in en uit langs legale weg. U verbleef er een maand (van medio januari tot medio februari 2018) en nam volop deel aan het openbare leven. U verbleef er bij uw oom en ging er, naar eigen zeggen, elke dag vanuit de Ameriyya-wijk naar het ziekenhuis in Bab Mu'ab - een tiental km verderop - en weer terug. Begin februari (...) trad u er in het huwelijk en rond dezelfde periode wendde u er zich - desondanks het gegeven dat u in het bezit was van een residocument voor vluchtelingen - tot uw overheid voor het bekomen van een paspoort (CGVS, p.4). Er kan aldus geenszins worden gesteld dat u er niet deelnam aan het openbare leven. Uw uitleg dat u aan de rand van de stad woonde, dat u enkel naar het ziekenhuis ging en zich eigenlijk niet op uw gemak voelde, kan dan ook niet worden gevolgd gelet op het parcours dat u er aflegde en de ongeloofwaardigheid van de door u voorgehouden gezondheidstoestand van uw vader."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij, zoals hij eenvoudigweg beweert in het verzoekschrift, zich in Bagdad niet in het straatbeeld zou hebben vertoond, er steeds ondergedoken en bij familieleden zou hebben verbleven en er nooit buiten zou zijn geweest, mist gelet op het voorgaande kennelijk feitelijke grondslag en kan niet worden aangenomen. Uit verzoekers voormelde verklaringen blijkt genoegzaam dat hij weldegelijk en actief deelnam aan het openbare leven in Bagdad.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Het CGVS concludeert aldus dat u geen zicht biedt op de omstandigheden waarom én waarin u in Irak hebt verbleven en u legde ongeloofwaardige verklaringen af aangaande uw reismotief. U maakte geenszins aannemelijk er actueel nog een vrees voor vervolging te koesteren. Deze vaststellingen wijzen erop dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging."

Uw vluchtelingenstatus wordt bijgevolg ingetrokken op grond van art. 55/3/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet."

Mede gelet op het voorgaande en nu uit verzoekers voormelde verklaringen en het gestelde in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in Bagdad nog over minstens enkele familieleden (een oom en zijn echtgenote) beschikt, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij er in een geïsoleerde situatie terecht zou komen.

De stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn voorgehouden reden voor zijn terugkeer naar Irak, zoals deze zijn opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De documenten die u neerlegt vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De foto's van het ziekbed van uw vader betreffen slechts momentopnames van een persoon van wie niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het uw vader betreft. Bovendien kunnen deze foto's om het even waar en wanneer zijn genomen, en tonen deze geenszins aan dat uw vader in 2018 werd gehospitaliseerd. Wat de beide ziekenhuisattesten betreft en de overlijdensakte kan ook enkel worden vastgesteld dat deze, in het licht van de eerdere verklaringen van uw moeder aangaande de tijdssituering van het overlijden van uw vader, niet als authentiek kunnen worden aangenomen. Het is ook algemeen geweten dat Iraakse documenten zeer gemakkelijk via corruptie en/of tegen betaling kunnen worden bekomen, zowel in Irak als daarbuiten. Hun bewijswaarde is aldus überhaupt zeer gering en in de context van bovenstaande vaststellingen zelfs helemaal nihil (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier)."

Ook de stukken bij het verzoekschrift kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Aan de nieuwe kopie van de overlijdensakte van verzoekers vader kan omwille van dezelfde redenen als deze die hierboven werden aangehaald inzake de reeds neergelegde kopie geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu de bij het verzoekschrift gevoegde kopie, ondanks dat dit blijkens de vertaling een kopie zou betreffen van dezelfde overlijdensakte als deze waarvan reeds een kopie werd voorgelegd aan het CGVS, zoals blijkt uit de positionering van de hierop afgebeelde stempels, afwijkt van de reeds neergelegde kopie. Aldus blijkt er ook daadwerkelijk met dit stuk te zijn geknoeid.

Het kopie van het ziekenhuisattest is een stuk dat reeds werd neergelegd bij het CGVS en reeds hoger werd besproken.

De foto's van verzoekers vader, waarvan de meeste ook reeds werden neergelegd bij het CGVS, kunnen omwille van het gegeven dat niet met zekerheid kan worden gesteld wie de hierop afgebeelde persoon is, dat zij slechts een momentopname bevatten, dat zij kunnen zijn geënceneerd, dat zij kunnen zijn gemanipuleerd en dat zij om het even waar en wanneer kunnen zijn genomen, evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt onder bijlage 5 zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Het gaat immers om twee getuigenissen, afkomstig van verzoekers broers. Gelet op de nauwe band tussen verzoeker en deze personen en het gegeven dat deze getuigenissen duidelijk werden opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van voorliggende procedure, kan aan deze getuigenissen niet de minste objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Het gehoor dat van verzoeker werd afgenomen in 2011, bevat verder geen elementen die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift daarnaast de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient voorts te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit regio's van Irak die onder controle staan van IS en/of waar IS een aanwezigheid heeft of die een tribale of familiale affiliatie vertonen met dergelijke regio) een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwijzen worden naar het standpunt dat UNHCR inneemt in zijn *"International Protection Considerations with Regard tot People Fleeing the Republic of Iraq"*, dat door verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Uit dit document blijkt dat UNHCR niet oproept om personen met verzoekers religie en aanhorigheid niet terug te sturen naar verzoekers land en regio van herkomst. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Het tegendeel blijkt daarenboven genoegzaam uit verzoekers persoonlijke gedragingen (met name zijn vrijwillige terugkeer naar en verblijf in Bagdad, zijn deelname aldaar aan het openbare leven, zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn reismotief en zijn onwil om een duidelijk zicht te bieden op de omstandigheden waarin en de reden waarom hij terugkeerde naar en verbleef in Irak).

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar

ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert is namelijk deels dezelfde als, ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder, die bovendien bij aanvullende nota van 3 december 2020 verder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt genoegzaam dat de situatie in Bagdad niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat in Bagdad recent een aantal betogingen plaatsvonden, dat zich in Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder recent een aantal politieke incidenten, spanningen en conflicten voordoen (onder meer tussen Irak, Amerika en Iran) en dat er gevreesd wordt voor een escalatie van de situatie, doet hieraan geenszins afbreuk en heeft niet tot gevolg dat aldaar heden kan worden gesproken van een situatie in de zin van voornoemd wetsartikel.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat het gegeven dat hij soenniet is en zijn initieel aangehaalde vrees ten aanzien van de Badr-militie in zijner hoofde persoonlijke omstandigheden zouden uitmaken die het risico in zijner hoofde om slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhogen dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande en inzake verzoekers persoonlijke gedragingen immers niet worden aangenomen.

3.6. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus te worden bevestigd en dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden onttrokken.

3.7. Waar verzoeker zich beroept op artikel 14 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, kan tot slot nog worden opgemerkt dat verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in de zin van dit artikel. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat hij zich in dit kader niet beroept op enig ander argument dan dat verweerder niet genoegzaam zou hebben aangetoond dat de intrekking van de vluchtelingenstatus in zijner hoofde gerechtvaardigd is, niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de bepalingen van het door hem aangevoerde artikel of de omzetting hiervan naar Belgisch recht, onder meer in artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, zouden zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT